

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH (ATALANISTA)

Any 8. — Núm. 355. — Dissapte 1.er de Juny de 1907

PORTAVEU DE LA ASSOCIACIÓ CATALANISTA Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

Plenitut política de Catalunya Cròniques casuais d'un diputat

Sí, Catalunya hi marxa cap a sa plenitut política.

L'armònich esplanament de totes les facultats que integren un organisme és una lley ineludible en lo desenrotllament de tot ésser, ja sia aquest ésser personal, ja colectiu; y Catalunya, que es una resurrecció d'un ésser colectiu en recent y febrós activitat, complirà també la necessitat imperativa de la lley abans esmentada.

Catalunya pensa, Catalunya vol, Catalunya pot, y per això actúa. Y cada jorn lo cercle de sa esfera d'acció esdevé més gran.

Un petit comitè d'iniciadors se convertí en cenacle; lo cenacle conquerí la Ciutat; aquesta a Catalunya; y Catalunya comença a estendre ses doctrines per tota Espanya. Y aquesta forsa material y espiritual de Catalunya, sempre creixent, eczigeix y engendrará una política interior y exterior, fonament, persistentment catalana, ensemps que espanyola.

Catalunya, per virtut de sa nova vida, rependrà ses tradicions diplomàtiques, interrompudes per espay de quatre segles, a partir de Ferrán lo Catòlich.

Y's farà aquesta represa... que diem se farà! s'està complint ja actualment, per sos representants en lo Parlament de l'Estat espanyol, y res dins d'ell se podrà desentendre de la voluntat de Catalunya.

Y aquesta voluntat serà tan més potentia com més inteligentia, com més correcte y com més persistent sigui.

Y no tindrà pas de demanar que la beligerancia interventiva en la vida política integral li sia acordada. Bé prou que fàcilment li serà reconeguda en virtut de sa forsa parlamentaria eczercida per sos diputats y senadors. Bé prou que se'n adonaràn, si es que ja no se'n han adonat, tots los representants, dins d'Espanya, dels poders nacionals y extranacionals, de l'actuació novella d'una entitat parlamentaria que per ses condicions d'indpendencia y demés circumstancies serà certament tinguda molt en compte. Perquè quina lley d'orde interior, tan de caràcter econòmic com administratiu, quin tractat de comers, quin acort polítich internacional podrà legalment sostreure a sa fiscalisació? Pas cap.

Y com los representants de Catalunya eczerciran de polítichs, la funció creará l'orguè y llur capacitat política's desenrotllará en tots los ordes. Y com que la política nacional va arrèu enllassada ab l'extrangera, també's veurán precisats a ocuparsen d'aquesta; perquè Espanya no n'es pas excepció ni Catalunya dins Espanya tampoch.

Anglaterra es l'eczemple a seguir; res més positiu que ella, res més variable que ella, ni res més constant. Variable en sos procediments, invariable en son fi, que no es altre que l'aument y afirmació de son Imperi. Positivisme net.

Los vents internacionals muden contínuament, ara bufen d'una part, suara de l'altra; mes los experts pilots anglesos s'aprofiten de tots pera portar la nau anglesa a bon port. Això fa Anglaterra, això es lo que devèm fer pel profit d'Espanya.

L'aforisme d'en Gambeta, modificat segons los temps, podrà servir d'indicació. Unes voltes p'dria inscriure'shi: «L'Allemagne, voilà l'ennemi» y altres «La Duplice, voilà l'ennemi», y anar variant les inscripcions.

Lo planter que s'està formant a Mont d'Or, probablement tindrà en son temps la paraula.

J. REGUANT.

Es una impresió curiosa l'entrada del diputat català al Congrés de diputats.

Primer de tot, uns homes engalonats que per l'aire ho coneixen qui és alguna cosa, y saluden reverentment; després un corredor plè de gent ab barret de copa y levita, ab un cert aire senyor, comunment més ben vestits que'ls nostres (ab algunes escepcions ben honroses pera la nostre elegancia); després uns corredors groguenchs com de fonda antiga; després uns despatxos decorats d'aire anglès (tot a Madrid és ara a l'anglesa); després la gran sala de sessions, com un teatre grech cobert, decorada d'escuts desdibuixats, ab molts lleons massa grassos, massa molsuts pera lleons heràldichs.

L'impresió primera es d'una sala de Congrés recreatiu, d'una sala pera discussions en un balneari d'estiu en que això s'estilès, aprofitament antich d'una sala de banys; no fa pas una magestat extremada, mirat buit; un cop plè no ho sé. Té un color groguench (a Madrid abans tot era groch); de dies té un aire de teatre quan hi entra'l sol. Res es en ell absolutament solit; los diputats més nerviosos, lo primer dia rompen ja'l pupitre.

Entrèm y'ns asseyèm. Tothom nos mira com una gent de mena nova. Los diputats més coneixedors fins nos parlen y troben que «sabemos alternar». Aquell cara-afeit es en Bertrán y Musitu; aquell dels lentes que d'un cop, distret, trenca una tauleta, es en Puig y Cadafalch, l'horrible; aquell de cara rodona, de bust de pretor, es en Carner; un diputat pregunta *quien es aquel de la frente avanzada como en visera; parece hombre enérgico y de voluntad firme*. Alguns comparen los nostres trajos; los chalecos solidarios han agafat nom; y'ls bigotis ben refilats y'ls cabells ben aconduits, també.

Una darrera l'altre les eminencias nos saluden. Los carlins, integristes y republicans, en part empassats a la Solidaritat, s'atreveixen primer; després algun que altre diputat de la majoria dels més vidents, se'ns acosta... Va corrent la vèu de que «sabemos alternar».

Aném votant un darrera l'altre; un president amable reb la papeleta ab gracios romiure y tracta de dictar los noms exòtichs. Vota'l senyor Puig-Cadafalch. Vota'l senyor Rodes (l'accent a la o)... lo senyor Musitu, lo senyor Marx.

A la fi puja dalt a cadira un home prim, ab los cabells escassos, un xich llarchs, vorejant l'el cap. Y fa un discurs... (es en Dato). *La libertad de la tribuna española; la consideración mutua*, (això per ells) *la moderación en la palabra*, (això va per nosaltres), *las sensibles abstenciones* (això pels lliberals).

Al banch blau hi seu l'amo Antoni ab sos ulls de rata, ab sa cara rodona d'home sà, ab sa mirada y ab sa rialla d'home superior a lo comú dels que'l rodejen; al costat, en La Cierba, rodó, ab aspecte d'home important; un cap cantellut, y esquadrat, me diuen que es l'Osma... Los altres no sé com se diuen.

S'acaba'l discurs y tornèm a votar y sortim al corredor y toca un timbre y tornèm a votar y tornèm a sortir al corredor.

Se senten converses dels solidarios y los catalanistas; però la febre ha minvat. Aqueixa bona gent tindrà una desi usió si no'ns en menjem algun de viu en viu; aquesta gent impresionable's pendrà per pacifichs o per mansos.

N'h'ha una dotzena que'ns coneixen y tornen per nosaltres. Son chicos ilustrados... *¡Oo! valen mucho*.

Cara a cara molts compliments, moltes atencions; molts afectes, molts carinyos,

moltes ofertes.

Passa un esquerp: es un lliberal abstinent o un demòcrata no abstringut que no hi passa ab això; no hi passa ab una possible interrupció de l'uniformitat nacional. Ells ho arreglaríen ben senzill: una votació ab rodes y ab la guardia civil protegintles: *unas elecciones con sangre*. Ells, aixís, aterraríen lo montón y dominaríen Catalunya. Pobres demòcrates, tirans de mena, sense la sumptuositat dels tirans clàssichs.

Diuen per aquí que's retreuen per culpa de nosaltres, pobres homes diferents, sense's colls tan alts, sense les corbates tan de moda, sense'l barret ab tants reflectes, sense tantes ni tan bones paraules, sense purificat «ceceo».

Semblèm una invasió poderosa, barbrament viva, invadint una Bisanci morta. Recordo una escena dels homes del Nord invadint una ciutat clàssica: la sala de sessions fins ha semblat a estones, un teatre romà degenerat (ben degenerat, carrinclonament degenerat); plè d'homes esverats, plè d'homes perpètuament agonitzants, perpètuament mirant la mort, invadits per una ratxa nova d'una vida intensa.

Un de nosaltres, en Ventosa, es elegit secretari: joh complascencies a la forsa catalana!

Uns altres son de la Comissió d'Actes, condemnats a soportar la clientela dels diputats dubtosos.

Uns nos demanen favors, altres troben que fem bé, que tota Espanya'ns ajudarà; altres s'escusen dient que no'ls prenguem per *El Imparcial*.

Es l'entrada usual a Madrid, plena de respallades y bones paraules? Son los propòsits de que aquesta gent política fa anys empedren l'Infern? Oh santa bona gent que ab paraules gentils heu perdut l'imperi més gran del món! Pensèu ab la vida nova quals primeres ratxades vos arriben.

H.

CONTRA'LS BARBRES

Espanya Nueva, publicava no fa gairé, un article de l'escriptor senyor Unamuno, dedicat al poeta Maragall.

Heus aquí uns quants fragments:

«Mi querido Maragall: ¡Qué tristeza, qué enorme tristeza me causó leer traducido al castellano, después de haberlo leído en catalán, su hermosísimo y nobilísimo artículo «¡Visca España!» Me causó tristeza, porque me dije: Trabajo perdido; no lo entenderán.

Hace pocos días lei en el *Heraldo de Madrid* un telegrama en que se decía que en la estación de San Sebastián hubo un tumulto porque un sugeto gritó: «¡gora Euzkadil!» «(muera España!)»

Así decía el telegrama. Y, en efecto, «gora Euzkadil», en vascuence muy dudoso, en vascuence de gabinete, porque en el vivo y tradicional se llama al país vasco Euzkalerría, y no Euzkadil; «¡gora Euzkadil!» significa «¡arriba Vasconia!» Un bárbaro que no sabía vascuence lo tradujo a su antojo, y de ahí el tumulto.

Y así de continuo, porque los bárbaros abundan. No saben traducir, ni quieren saberlo. Cuando van a oír a alguien, no van a oír lo que les diga, sino lo que se figuran que les iba a decir. Y son inútiles sus esfuerzos. Estoy harto de oír tachar a tal ó cual escritor ó orador de latero, y que quienes así le tachan ni le han leído ni oído jamás.

Pero, ¿qué quieren esos catalanistas? ¿Qué quieren estos bizkaitarras? ¿Qué quiere la Solidaridad? Estas preguntas las he oído mil veces. Y no basta decirles que lo están predicando a diario. Tienen los bárbaros hecha su composición de lugar,

y si se les habla no oyen. Ellos están al cabo de la cosa; á ellos no se les engaña.

Es imposible, querido Maragall, es imposible. Se puede esculpir en granito, pero no se puede esculpir en arena. Y este pueblo está pulverizado.

Es cuestión de estructura mental...

Hay en griego una palabra preciosa, y es: «authadia». La palabra «authadia» significa la complacencia en sí mismo, el recrearse en sí, el estar satisfecho de ser quien se es. Y luego, en el lenguaje corriente, vino á significar, insolencia, arrogancia.

¡Ay, querido Maragall, su «¡visca Espanya!» rebotará contra la «authadia», contra la insolente arrogancia de los bárbaros! Querrán que lo grite usted en castellano ¡viva España!, y sin contenido, sin reflexión, como un grito brotado, no del cerebro, sino de lo otro, de donde les salen á los bárbaros las voliciones enérgicas.

Y esto, ¿qué remedio tiene? Ustedes, los catalanes solidarios, lo buscan por un camino. De la bondad del camino, de lo que la Solidaridad pueda hacer, de mis recelos y temores respecto á ella hemos hablado muchas veces. Me temo que les falte arrojo y abnegación necesaria para decir: «¡Aquí mandamos nosotros!» Me temo que les falte fe en sí mismos, fe en su misión. Me temo que se contenten con lo teatral, y deseo equivocarme. Me temo que les falte tenacidad.

Usted sabe que soy vasco, vasco por todos costados, y usted sabe que la fuerza de mi pueblo es la tenacidad. Loyola fué un hombre tenaz, insistente. El puerto de Bilbao no se ha hecho por una inteligencia genial, sino por un carácter de roca, que ha sabido resistir año tras año los embates del mar. D. Evaristo Churrua, ep cuyas venas, corre sangre del otro Churrua, del almirante, es nuestro último héroe. Ha podido, más que el mar.

Se podrá algo contra el embate continuo de las olas ciegas y sordas de los bárbaros? Llegarán á ver, oír y entender?

Hablan otra vez más de la tranca, de palo y tente tieso, de eso que tienen en vez de sesos.

Me hablaba en una ocasión un bárbaro de cierta reunión, creo que sobre admisiones temporales ó cosa así, á que acudieron interesados de toda España. Me hablaba de las razones que exponían paisanos de usted y míos, y añadió: «Si nos ponemos á discutir, nos envenen; así es que, como éramos los más, los arrollamos». Las alas del corazón se me cayeron al oírle.

¡Qué tristeza, querido Maragall, qué enorme tristeza me causó el leer traducido, después de haberlo leído en ese hermoso catalán en que usted siente, quiere y magnifica á Espanya, su «¡visca Espanya!» Y me acordé de aquel su otro: «¡jadéu, Espanya!»

Y aquí, mi buen amigo, aquí, en esta pobre y desgraciada Castilla, el espíritu sufre y suspira bajo el dominio de los bárbaros. Pasando á la vista de Fontiveros, en la estepa polvorienta, me decía: Y cómo pudo ser que hubiera nacido aquí, siglos hace, San Juan de la Cruz? Y vine á concluir, para consolarme, que el espíritu no está muerto, sino dormido. De cuando en cuando se queja en sueños.

Ya sabe usted cuál es nuestro deber...

La Festa Nacional

La segona Festa Nacional Catalana's va celebrar lo dijous diada de Corpus al matí a la plassa de la Cascata del Parch de Barcelona regnant l' major entusiasme.

Lo punt de reunió estava obert a tot hom, sense clòs ni res que semblés acaparament de lloch. Així mateix tampoch s'hi veyen, abans de comensarse la festa, ban-

deres, gallarets, ni cap ensenya particular anunciadora de l'acte que s'hi havia de celebrar.

Arribada de banderes

Son nombroses les banderes que van fer acte de presència en la festa del dijous.

A dos quarts de deu van comensar a arribar associacions, chors, colegis i altres entitats catalanistes, presidits per llurs banderes o senyeres. Aquestes van ser més tart la decoració del lloch; los abanderats, seguits de nodrides comissions, van pujar cap a la Cascata, plantant llurs ensenyes entre'l rocà i obertures de la mateixa. Les línies d'aquella gran fontana ahir prenen una vida com may s'havia vist; lo drap barrat de la nostre bandera, tacant a clapes los macissos de la pedra blanca y trayent la silueta de caires y obertures, produïen un hermós efecte, demostrant lo partit que en futures festes se pot treure d'aquell monument.

La gran gentada que a primera hora de la festa s'havia situat per les escales y peristil de l'aquarium, acabaven de donar animació a n'aquella pesanta mola.

Es segur que'ns descuidarem algunes banderes y entitats que hi van assistir, puig lo continuat traslladar d'aquelles van fer la nostre revista un xich dificultosa.

De les entitats que van assistir a la festa ab ensenya, nosaltres poguerem pendre nota de les següents:

Catalunya Federal, Sanch Nova, Escoles del districte II, Centre Autonomista de Dependents del Comerç y de la Industria, Associació de Lectura Catalana, Estudis, Jovent Guerrer, Aplech Catalanista, Centre Popular Catalanista de Sant Andreu, Associació Nacionalista de Calella, Ateneu Obrer del Districte III, Escoles del Districte III, Lliga Regionalista, Gent Nova de Badalona, Foment Popular de la Sardana, Centre Nacionalista Republicà, Poble Català, Ateneu del Districte VII, Associació Popular Catalanista, Agrupació Escolar Robert, Progrès, Federació Escolar Catalana, Associació Catalanista de Sant Boy, Espero Catalana, Ateneu Democràtic Regionalista del Poble Nou, Associació Artístich Catalanista del Poble Nou, Orfeo Bell Montseny del Poble Nou, Casino de Sans, Unió Catalanista, Orfeo Nova Catalonia, Associació Catalunya, Centre Català de Vilanova y Geltrú, Ateneu Obrer Català, Centre Català de Molins de Rey, Metralha, Foment Autonomista Català, Chor y Escola Mn. Cinto, Orfeo Català, Colégi de Sant Jordi, Foment Artístich Autonomista de Sans, Orfeo Gracienc, Escola Nacional Catalana, Colégi de Santa Eulària, Aplech Catalanista, Llevor Catalana, Club Montanyenc, Ateneu Catalanista de Gràcia y Centre Autonomista Fivaller.

Es clar que n'hi havia més però'ns va ser difícil consignar-les entre la munió que hi havia.

En lo kiosco y sota l'ombra dels arbusts que tanquen l'il·leta s'hi van situar los orfeons, chors y escoles entonant simultaneament l'himne de la Festa y altres cansons catalanes que eren molt aplaudides.

Per baix a la plassa y escales de la cascata era un moviment seguit d'anar y venir, fent un bonich còp de vista'ls trajos clars de les boniques noyes y'ls reflexes de les sombrilles que picaven ab escayents tons la colorida taca que formava la gent.

La majoria de noyes anaven enflocades ab cintes dels colors catalans; los homes, gairebé tots portaven un distintiu al trauc de l'americana y mirant aquell aplech desde la cascata era bonich de veure destacarse unes clapes cremoses produïdes per les mantellines de les cantores, y altres, vermelles o morades, de les barretines dels choristes y nens de les escoles.

Les sardanes

A les onze i sò del flautí de la cobla d'en Sureda va reunir al mitj de la plassa als sardanistes que al comensar los primers compassos havien ja obert un gran cercle entremitj de la gent punteant la bonica sardana «Camí de la fosca», que es la primera que's va tocar.

Lo lloch era petit pera'l jovent que ballava y les rutlles de sardanistes s'anaven multiplicant concèntricament fins al nombre de cinch o sis.

Ademés de la citada sardana d'en Rigau, se van ballar «Espurnes d'or», Serra; «Cansó del taper», Morera; «Ahont son les oquetes», Ventura; y «La Santa Espina», Morera.

Desfilada

A dos quarts de dotze van comensar a esilar les primeres banderes a les que an seguir lo públich y les demés senyeres

envers les diferents portes del Parch.

Lo pas de les edsenyes de Catalunya era aplaudit per aquella gentada entusiasta. A l'arribar a les portes la policia feya plegar les ensenyes.

Les cosetes de "La Cruz"

La Cruz s'empenya en que li piquin los dits y, no hi ha més remey, li hem de donar gust.

Era prou clar lo que li dèiem en nostre passat número; donchs, no senyors: nosaltres persistim en defensar al Sr. Domènec, sols que ja no ho fem *descaramente*, sinó ab *afán insensato*, que vesteix més y fa més castellà... de Vilanova de Prades!

Es un *enfant terrible* aquesta *Cruz* dels nostres pecats! Quan ella s'enfada s'hi ha d'anar ab compte. Sòrt que creyentse caixalar un pà's mossega la llengua!

Perquè ara resulta que a nosaltres nos importa poc que *haja o no haja sarcófago*... Y efectivament, som los únics que aplaudim y fem remarcar la bona feyna del Sr. Rusiñol qui, segons les darreres notícies, ha obtingut ja la consignació necessària pera l'obra, mentres *La Cruz*, que tan interessada vol mostrarse, pretèn dissimular les gestions fetes y ab un *dicen* més o menys intencionat casi les posa en dubte.

Oh, lògica del confrare! Quan ell fa una afirmació, ja hi poden pujar de pèus en creure lo contrari. Per això, quan lo dimars, vam llegir a *La Cruz* que les peticions del Sr. Rusiñol al Govern, eren fetes *por cierto bien inútilmente*, pensarem desseguida que teníem segura la consignació. Y, meravellinse, ahir lo Concell de Ministres va acordarla!

Ara, per acabarho d'arreglar, no més caldria que pel febrer de l'any vinent tinguessim sarcófach, lo qual no ho veyem nosaltres tan difícil si *La Cruz* s'entossu-deix en afirmar que no'n tindrem. Y allavors si quel confrare haurà fet un bon paper: haurà insultat a n'en Domènec, — *ese señor barcelonés*, com ara despreciativament li diu—haurà atacat *per taula* a Barcelona, nos haurà dit heretges, descarrats y *groseros*, y tot per fer un seguit de planchas.

Vaja, senyor *dallonsas*, si arriba'l cas, ja li recordarem la seva llestesa y bona criansa, pera que cuiti a plegar lo ram y se'n torni a estudi a aprendre de pensar y de parlar mellor.

La Cruz se queixa de que li donem la lata. Avuy nos proposèm no donarli: tot lo més, li lligarem a la cua, aquesta cua de dimoni que se li veu de tres hores lluny.

Diu lo confrare que estampem en nostres columnes *herejias é impiedades*. Tal vegada sia cert, però haurà de regoneixer *La Cruz*, que tals heretgies y impiedades no han sortit de les mans de nostres redactors, perquè ella les ha trobades SOLS en tres articles reproduïts ab la corresponent firma.

Y que nosaltres caiguem involuntariament en heretgia es sempre disculpable ja que no som competents en la materia. Lo que no ho es, es que hi caiguim'l director del confrare, capellà y no sabem si doctor en Teologia, que va haver de deixar-se a casa'l pseudònim *Gil* que usava, a conseqüència d'unes heretgies com una casa que nosaltres li haguérem de retraure en certa polèmica cèlebre; com tampoch ho es que hi caiguin certes autoritats eclesiàstiques, fomentant les corrides de toros, expressament condemnades per una butlla de Pius V.

Diu també *La Cruz* que afalaguem al clero parroquial y que li retrayem després imaginaris defectes. *Alto!* No afalaguem a ningú; fem justícia a seques; y'ls defectes a que's refereix *La Cruz* ja recordarà que no'ls retraguérem per culpa seva precisament, perquè a l'hora oportuna va rebutjar lo fer una excursió per l'Arquebisbat com nosaltres li proposàrem. Tots recordem la *valentia* y'l paper *lluidíssim* de *La Cruz* en aquella ocasió. Y encare s'atreveix a parlarne després d'aquella fugida vergonyosa?

Però lo més sustanciós s'ho reserva *La Cruz* pera l'últim. Acostumada a tirar castells de foch, vol enjegar la bomba final, anunciada a can d'orella pels seus redactors ja fa quinze dies. L'esperarem.

Perquè vam anomenar al confrare *carlo-maurista* y li dèiem que'ls seus redactors, mentres a *La Cruz* combatien la Solidaritat, parlaven en altres diaris com a

perfectes solidaris, nos contestat:

«Desventurado! ¿Con que eso y todo? Pero no sabe, ó no recuerda, que en ciertas elecciones de Senadores, un conspicuo redactor de *Lo Camp* envió á nuestra redacción un largo suelto recomendando á un candidato MAURISTA, con una atenta carta al Director para que insertara en «*La Cruz*» dicho suelto y que nuestro Director le contestó que el tal candidato era dignísimo de su respeto y confianza, pero que no estaba dispuesto á recomendarle por ser MAURISTA?»

La falta, la carencia absoluta de bona fè ab quel *diario católico* discuteix, queda ben manifestada. Primer: no rebutja'l calificatiu *carlo-maurista* que li aplicarem. Segon: tampoch nega que'ls seus redactors que en les columnes del confrare ataquen la Solidaritat y senten *repugnancies* per en Salmerón com a quefe de la minoria solidaria del Congrés, vulguin apareixe com a perfectes solidaris pera mortificar als catalanistes ab mentides consciències en altres periòdichs. Tercer: retrèu una carta, callantse com y quan fou escrita, pera que la gent supleixi ab la malicia la falta de sinceritat del confrare.

Oh, carta adorada, me hiciste feliz! de via exc'amar lo beatífich Director. Y tan feliz com l'ha fet. Escoltin.

Un bon amich nostre, qual col·laboració era tot sovint sollicitada per *La Cruz*, a la que distingia y apoyava periodísticament quant podia (distinció y apoyo que li fou agrait ab una indecentada) envià al seu Director Mossèn Llaveria, un solt parlant de les eleccions de Senadors y recomanant més més o menys directament a un candidat CATOLICH. Es per demés dir que's tracta de les avant darreres eleccions, y no hi lluitava cap catalanista: era quan governaven Montero Rios y Romanones y's presentaven candidats Sardá, Tomás y Salvany, Ferrer-Vidal, Cortejarena, Castellar y Morenes.

¿Què tenia, donchs, de particular, que un col·laborador d'un diari que continuament predica l'acció política a favor dels candidats catòlics, ho prengué en serio y sometés a la Direcció del confrare una excitació en aquest sentit?

Lo verdaderament extraordinari, sens eczemple, ni dibuix, ni explicació, sinó en un cervell esquitit o extraviat, es la contestació: «NO ESTOY DISPUESTO Á RECOMENDARLE POR SER MAURISTA.»

La caiguda es tremenda, colossal, sense precedents. ¿Es a dir que catòlich y maurista son dues condicions incompatibles? Y si es així, ¿com s'explica que *La Cruz*, que en les anteriors eleccions rebutjà aquell candidat per MAURISTA, l'hagi recomanat y apoyat ara ben públicament, a pesar de que continuava essent tan MAURISTA com allavors?

Si'ns prometen los nostres lectors de guardar lo secret, los hi dirèm. Es que en aquella ocasió governaren los liberals, y no era cas de posarse malament ab los qui manen y paguen. Y com ara manen y paguen los conservadors, lo *carlo-maurisme* de *La Cruz* ja's podia exhibir.

Y després d'això s'estranyarà algú que parlèm de l'hipocresia y del valor pagado de *La Cruz*.

Lo confrare no vol contestar aquestes frases.... Fa molt bé: quan no se sap que contestar, lo mellor és callar y pendre paciència, que's guanyen obres de misericordia. Sobre tot, que *La Cruz* ja hauria de saber per experiencia, quel pecat de la llengua es lo castigat.

Lo Concert de l'Orfeo Tarragoní

Ja ho diguerem una altra vegada que teníam orfeo y al fer aital afirmació no'ns equivocàvem, car hi es l'Orfeo, no'n tenim dubte. Al presenciari l'aixecada del teló, a l'apareixer la massa imponent dels tarragonins cantayres, semblant a un immens jardí armònicament dibuixat a estil d'artística panera qual centre era ocupat per multicolors roses, violes y clavellines, s'embadalía tothom y les nines nostres, ben engrandides, no bastaven pera veure, per admirar, per envoltar-les tot d'un sol esguard.

Què hermós, què encisador; quin agradable espectacle pe's nostres ulls tan poch acostumats a fruir l'esquisit sentiment d'una tan esplèndida bellesa! Res hi mancava, tot hi ajudava a produir lo total efecte; l'anar y venir dels vanos fent volejar les blanques mantellines, enviava arrèu suau y olorós oreig que pels jardins florits y populosos se respira, omplent la sala de fragància olorosa y simpàtica ventet; y'ls bellugadissos caparrons de la canalleta ab les gorres vermelletes cayent demunt l'espatlla; los amorencs tenors a un costat; los baixos seriosos a l'altra ban-

da; los barltons y'ls segons formant a reta guardia y la toya immensa y enlluernadora de donselles xamoses al bell mitj; la senyera ab línies inspirades...

Y comensà'l concert vibrant les notes del cant de la senyera, llensades ben valentes y a peu dret per tota la maynada.

Mozart fou qui en la part primera del programa se'n endugué lo bò y mellor: lo *Ave-verum*, pessa musical maravellosa, fou lo primer èxit y ho fou doblement, puig ell va permetre jutjar dels progressos de l'*Orfeo tarragoní* qui, per segona vegada, la deixava saborejar, marcant perfectament los *pianos* y *pianissimos*, enduentse ab tota seguretat los *crescendos* y accentuant de ferm los *fortes*.

Los *Tres tambors*, d'en Lambert, ràpits, alegres y vistosos, varen ser aplaudits frenèticament, mereixent los primers honors de la repetició y essent sos acords finals metàlics y riallers los qui fongueren lo primer glas, que es lo que costa més de fondre y determinar lo moment en que'l públich hi entra de debò, moment psicològic, per dirho aixís, que a voltes no acaba de venir.

En la segona part, era forta l'espectació y, sens dupte, hi era inclosa la pessa que s'esperava ab més delit, Los *Pescadors*, l'obra mestra del gran Clavé, que per ser tan coneguda, hi havia forses ganes d'escoltar. Interpretada d'una manera magistral, sorprengué a tothom, fins als que havian assistit, vegades repetides, als ensatjos; ni aquests s'havien format idea de lo que va ser. Una vegada cantats Los *Pescadors*, ja ningú duptà de la victòria decisiva de l'*Orfeo*, per més que faltés encare lo principal, *La mort de l'escolà*; tothom frisava al comensar la darrera part del programa.

Les tres seccions deixan anar les notes de *La Gata y en Belitre*, com si juguessin; les senyorettes canten *Diumenge*, encisant-nos a tots ab lo nin-nin festiu de les campanetes, recullint bon aplech d'aplaudiments frants y expontanis, y comensa *La mort de l'escolà*. Es aquesta una de les obres qual interpretació dona nom a un orfeo, car lo sol intent de volguer-la inclòrrer en repertori significa confiança, convenciment, forsa y voluntat, qualitat quina possessió porta nom y fama; es, com si diguessim, usant lo llenguatge tauromàquich, volguer pendre l'*alternativa*. De veritat que l'ha presa l'*alternativa* l'*Orfeo tarragoní* y es, per això, que havem comensat aquestes ratlles dient que no'ns havíem equivocat, poch mesos enera, al fer l'afirmació de que tindriam *Orfeo* y, efectivament, lo tenim.

Les notes dels *Segadors* finalisaren la gran festa al mitj dels aixordadors aplaudiments de la concurrencia, contenta y satisfeta d'haver assistit a un dels aconeximents musicals de la nostra època y diem aconeximent, perquè es resultat d'un immens esforç y imposa verament al considerar lo difícil que es l'acoplament de tant de personal devot y decidit aquí a Tarragona, la ciutat fòssil per excelencia, la terra morta, la urb de passada y casi llegendària historia. Es per aquestes causes que, may, alabarem prou l'obra portada a terme felis ab tanta perseverancia, esmersant tantes energies, obra de la que fem participants lo mateix al director y a les directores que als orfeonistes grans y mitjans, senyorettes y brivalla; sempre'ns semblaran poques, descolorides y migrades les frases que esmersem en honor y gloria de l'*Orfeo tarragoní*.

Are, que'ns permeti'l bon amich Gols qualques petites observacions que no són filles, no, d'un esperit migrat o envejós de la seva gloria, molt al contrari, ho són d'un desitj natural en tot aquell que sent per aquesta gran obra de cultura un entrançable amor y un fondíssim entusiasme. Aixís com no hi han roses sense espines, ni alegria sense tristesses, ab tot y ser l'*Orfeo* una gran cosa, també n'hi han de deficiències y ¿què té d'estrany que ni hagi si l'*Orfeo* es jove, joventut, té quatre dies? Encare's fican massa'ls orfeonistes en la lletra de les cansons, que es sapigut que en nostra llengua y aquí Tarragona, sobretot, es escrita d'una manera una mica diferent del que's pronuncia, resultant unes es massa obertes, que produïen mal efecte. Es cosa de posarhi compte y estich segur que aquest vici desapareixerà ab una mica de bona voluntat. Ja n'ha fugit un que no anava gens bé; nos referim a n'aquelles veus que sobressurtien demunt de les altres, arribant fins a desentonar; are hi ha més igualtat y, per lo tant, més armonia, més bellesa.

De les tres seccions en que està constituït l'*Orfeo*, una d'elles, la de les senyorettes, continua sent bona de veritat y mellorant, naturalment, mercès al sofeig continuat; la secció d'homes ha guanyat molt, moltíssim; no es encare allà ahont

de fer cap, ahont té d'arribar forso-
ment perquè hi ha pasta: es cosa de cons-
tència, de solfeig, d'assistència als ensats.
La secció de noys, en canvi, no solsament
no ha millorat, sino que ha donat una re-
calada. Greyem que està en la pensa de
abans ahont es la falta y que aquesta's pot
subsana y's deu subsanar, tenint en
compte que es aquesta secció l'Orfeó de
Tarragona, que són ells, los menuts, los que
deurán continuar una historia tan esplèn-
dida i iniciada y que sense la menuda-
da no hi ha Orfeó.

Són necessaris sacrificis de tota mena y
convé que augmenti'l número de protectors;
que per portar a cap bones obres, a més
d'energia y voluntat, se necessiten diners,
aquests són los protectors que'ls portan.
Amunt, donchs, tarragonins, ompliu la
llista, ajudau ab la pesseta, la pesseta san-
ta y ab ella anirà pujant fins dalt de tot
l'Orfeó, que està cridat a donar fora jorns
de gloria a Tarragona. Tots sabem lo que
ha fet a Barcelona l'Orfeó Catalá; però
de ferho a Tarragona.

Felicitem coralment al director en Jo-
seph Gols, que no desmaya, a les senyore-
tes Na Esperansa Oliva y Na Josepha An-
gela, desitjant a n'aquesta darrera senyo-
reta una prompte curació pera tornar a la
tasca que li es tan agradosa.

A reveurer, orfeonistes; a cantar, can-
tayres!

DORTOR PALAUET.

MES SOBRES L'AIGUA EVENTUAL

Esperavem veurer que l'Ajuntament o
bé la comissió d'aigües, se preocuparien
seriament de l'assumpto de l'aigua even-
tual de les afòres y sinó seguint nostres
indicacions, haurien sigut estudiades al
menys, al fi d'estalviar un sorollós plet,
que donat que l'Ajuntament lo guanyí, lo
pert Tarragona, ja que això fóra demo-
stratiu que aquí, l'Ajuntament y la majoria
de contribuyents són dugues coses casi
antitètiques, impossibles de sumar.

Y donat que's tracti d'aportar major
caudal d'aigües a la ciutat ja qui anirà a
cercar lo municipi pera'l bon èxit de sa
gestió? Als que no ha volgut sisquera oir
les seves argumentacions y vulguis que no,
los hi fa pagar una aigua que no reb, ni
té probabilitats de rebre per molt temps?

Es una anomalia que val la pena de
tractarse serenament, però qui ho farà?
Nosaltres som desconfiats de mena y no
podem esperar que cap regidor aixequi la
seva veu en defensa d'aquest assumpto,
donchs sembla que la majoria de regidors
entenien llur càrrech no assistint a cap
sessió corporativa, uns altres fent lo paper
de Met y'ls demás, y aquests són los més
dolents, plantentse de lo que fan los de
dins.

Mentrestant, succeix que de molts pro-
pietaris que tenen aigua eventual, n'hi ha
uns que pagan cándidament o per patrio-
tisme y uns altres, que són bastants, no
pagan en vista de la pressa en resoldre la
qüestió aquesta.

Qui té rahó d'entre aquests? Casi'ns
atreveriem a dir los darrers, donchs se
pot ser bon tarragoní y molt patriota quan
los encarregats de l'administració local se
portin ab justa correspondència ab aquests,
però, senyors, devant d'un abandono tan
descarat, d'un tant ni en dò tan vergonyós
en los assumptos locals que junts y amis-
tosament hem de resoldre, ¿es que hi ha
algú que'n puga tenir de patriotisme,
que'n puga donar mostra sisquera?

Esperem, no obstant, que continuarà la
són y la nyonya dels senyors de casa de la
ciutat y esperem també que'l poble los
aguantarà tan satisfet.

Una cosa hem notat també y que'ns ha
causat sorpresa. La premsa local com es
que no'n parla? y valdria la pena, encare
que no més fós parlarne lleugerament,
perquè volèm creurer que també té la
seva opinió formada en aquest assumpto
y que n'està tan enterada com nosaltres
mateixos. Si es aixís ¿per què no pa-
rlarne?

LO PASTOR Y'L REY

Rondalla popular en dos quadros, lletra
de Mossèn Jaume Bofarull, 'Pbre., mu-
sica de Mossèn Eudald Serre, 'Pbre. y
decoracions de C. Aymami y H. Vallvé.

En lo saló del Patronat de l'Obrer fa
uns quinze dies que s'hi donà la primera
representació d'aquesta rondalla popular
que'l públich rebé ab mostres d'estímul y
que nosaltres califiquem de veritable acon-
texement artístich local.

Nostre bon amich Mossèn Jaume Bofa-

rull, autor de la lletra, feu gala de la seva
pulcritud poètica tan característica en totes
les seves composicions.

En lo quadro primer, sobretot, quan lo
pastor conta la vida solitaria, hi abocà
bona cosa de la seva potentia inspiració.
Es un bell bossí de poesia fresca, sentida
y d'anyoransa delitosa; es un trós emo-
cionant, hermosament pensat y escrit ab
tota l'exquisidesa.

Lo quadro segon, quan s'hi desenrotlla
lo motiu de la rondalla, no desmereix pas
gens del primer en lo bell dir; lo diàlech
es natural y ràpit, sense enfemismes ni
paraules de més a més.

Tot ell es també plè de poesia, no la
poesia somnadora del primer quadro,
donchs allí no hi ha'l perquè, sinó la poe-
sia correcte y fàcil com cal en lo diàlech,
comprehensiva y elegant.

La música que Mossèn Serra hi posà,
es inspirada y ben nova. En tota ella hi
campeja una frescor dolça que la fa esti-
mada de primer moment y ansiosa d'oirla
de nou després de enllaminarse ab lo re-
cort recent d'haverla oïda. Està bellament
agermanada ab la lletra, fent aixís que
juntades les dugues hermosors sia una sola
flor encare que de dos colors.

Mes no, que té encare més colors y són
aquests les decoracions que'ls senyors Ay-
mami y Vallvé hi pintaren pera'ls dos
quadros. Lo primer, que representa un
claustre gòtic a tota llum, obra del senyor
Aymami es un notable treball escenògraf.
Està executat ab tot art y gust; la varietat
de tons sobretot, està feta ab un cuidad
de mestre. Val la pena d'esser vista.

La del senyor Vallvé, representant una
nau interior del claustre al cap-vespre, es
ja cosa major, es un pulit treball escenò-
graf digne de son autor. No pot pas de-
manarse una cosa ab més coneixement y
mèrit pictòrichs. Es una notabilíssima
decoració que mereix tota mena de lloan-
ses.

Per xò deym que no acababen los co-
lors ab la lletra y la música, sino que cal
també juntarhi les d'aquestes dugues de-
coracions tan encertadament dibuixades y
colorides y aixís la flor tindrà dos colors
més, que s'hi ajuntem també l'execució y la
presentació escènica, ben esmerada y cui-
dada per cert, trobarem tants colors,
que bé seran los que hi entren en una
toya confeccionada per un jardiner discret
y enamorat de les més flayroses.

Això'ns estalvia que tinguem de felicitar
un per un a tots los que han posat llur
saber en lo quadro *Lo Pastor y'l Rey*.

L'enhorabona a tots, emprò molt en es-
pecial a nostre Mossèn Jaume que es lo que
ha fet moure tot aquest bon gust ab la
representació de la seva rondalla plena de
poesia encisadora, y al Patronat de l'Obrer
per proporcionarnos tan agradosos espec-
tacles.

B. M.

NOVES

La diada de Corpus

Brillantíssima com poques vegades fou
la professó del Corpus Christi que'l dijous
a la tarde eixí de nostre Catedral Basílica
recorrent lo curs acostumat.

Nostre ciutat que tantes probe de cato-
licisme té donades, presencià'l pas de la
professó ab la acostumada religiositat y
fervor.

Tant en les hores del matí, com en les
de la tarde y vetlla, la població presentà
l'aspecte de les diades. Al matí comensa-
ren a veures los primers trajos d'istiu en
l'hora de l'Ofici y pel passeig de la Ram-
bla després. A la tarde, quant la professó
comensava a formarse, los carrers y bal-
cóns de la part alta donaven goig de
mirar.

Una bellugadissa de gent serpentejava
pels carrers y carrerons de la ciutat, cer-
cant qui la casa de l'amich, qui'l bossí de
acera que més li agradava pera presenciar
lo pas de la professó ab tota comoditat.

En mitj d'aquest bell quadro de ciutat,
los ulls no's cansaven d'admirar cares xa-
moses y fresques de nostres més hermoses
tarragonines, habillades ja ab los trajos
d'istiu, clars y vaporosos, fent lo desesper
de nostre jovent que enamorado los hi
feya l'aleta.

Eixí la professó y com deym al co-
mens, aquesta fou brillantíssima y solem-
ne. Sense cap incident remarcable entrava
a la Catedral a les 8 del vespre.

En aquella hora'l passeig de la Rambla
vessava de gent. En los cafès y cinemato-
grafs no s'hi cabia tampoch, y molt espe-
cialment en los cafès ahont en aital dia
comensen a servirse'ls refreschs de la tem-
porada.

Lo sossego de la ciutat durà tan sols en

l'hora del sopar, donchs per allà a les deu
de la nit tornà a referse l'animació ab la
gent que tornava als cafès, y'ls cinemato-
grafs y la majoria que's dirigia als balls
de les diferentes societats recreatives.

Contribuí moltíssim a que la diada re-
sultés encisadora, lo dia de sol clar y pur
que disfrutarem y que convidava forsa a
sortir de casa després d'una tongada tan
llarga de dies cluchs y tristos.

La millora iniciada en l'enfermetat que
vé sufrint lo senyor Cambó avansa tan
ràpidament, que ja ha pogut deixar lo lit
ahont hi ha jugut un mes y mitj lluitant
ab la vida y la mort.

Semblo que aviat abandonarà la clínica
del Dr. Fargas y anirà a montanya a re-
ferse la salut.

Felicitem ab tota l'ànima a l'amich
Cambó y a Catalunya, per haverse salvat
a un dels seus més decidits campions de
la bona causa, que tant pot fer a favor de
la mateixa.

Al Centre Catalá s'ha constituït una se-
ció humorística denominada *Els tranquils*
encarregada de portar a bon terme tots
los espectacles recreatius de la casa y evi-
tant per compte de la mateixa secció, que
la societat hi tinga may pèrdues.

Sabem que'n tenen alguna en projecte,
però com no estem encare autorisats pera
ferho públich, nos abstenim de parlarne.
Sols podem dir que serà cosa nova y ben
original.

La professó del Corpus que demà a la
tarde sortirà de l'iglesia parroquial de Sant
Joan Baptista, promet resultat tan lluida
com vé essentho d'uns anys en aquesta
part.

Sapigut es que'ls veïns del port hi tenen
singular empenyo y estem segurs que
n'ixiran com sempre victoriosos.

Nostre bon amich y company en Joseph
Rovira, ha tingut la dissort de veurer mo-
rir, als pochos dies d'haver nascut, a una
filleta seva.

Sentim la pena que embarga a l'amich
Rovira y li desitjem una bona resignació,
confiat de que té al Cel un àngel.

Procedent de Nova-York arribà abans
d'ahir a Tarragona, sa patria natal, lo
senyor D. Francisco Roca, germà de nos-
tre bon amich y company en Joseph Roca
Fortuny, que de molts anys residia a la
gran ciutat yanqui.

Nostre benvinguda.

S'està donant l'últim cop de mà pera
que vinga a Tarragona a donar un concert
a l'Ateneu, la notabilíssima orquesta «La
Filarmonica», que dirigeix l'eminent mes-
tre Lassalle.

Hi ha gran interès per part de tots los
filarmonichs pera que poguem oir tan
grossa institució musical, y nos permetem
evitar lo zel de tots pera que tinguem la
ditxa de fruit, mal sia per un sol cop, a
aqueixa orquesta que tants lloers obté en
cada nou concert.

Es cosa de guardarse la pela los que no
tinguen los catorze rals, donchs no aixís
com aixís pot arribar un a menjar bò y
barato.

Tant de bò que arribin a bon fi les ges-
tions comensades pera la vinguda de «La
Filarmonica».

Tota la premsa barcelonina, en sa se-
ció telegràfica, al donar compte dels acorts
presos en lo darrer Consell de Ministres,
publicava ahir la següent nova.

«Lo Consell acordà un decret relatiu al
centenari de Jaume'l Conqueridor, y que
en los propers presupostos s'hi consigní
una quantitat pera construir a la Catedral
de Tarragona dos monuments, un pera
depositari'ls restes de Jaume primer y
l'altre pels restes d'alguns reis d'Aragó y
Sicília, conservats en la mateixa Cate-
dral, conforme ha gestionat en Rusiñol.»

Felicitem al nostre bon amich lo quefe
de la minoria solidaria del Senat per l'è-
xit dels seus treballs aprop del govern; y
de passada recomanem a La Cruz (que
aquest matí encara no s'havia enterat de
l'acort del Consell—y això que hi té tant
d'interès per aquesta qüestió) que vagi
prenent nota de l'inutilitat de les gestions
d'en Rusiñol.

L'esposa de nostre particular amich en
Joan Piñol, ha deslliurat ab tota felicitat
a una hermosa y robusta nena. Tant la
mare com la filla segueixen bé.

L'enhorabona als joves pares per la
ditxa que'ls ubriaga ab la vinguda de son
primer fillet.

Lo dijous, quan vejerem aquell dia tan
hermós arribarem a creurer que s'eran
acabat los dies llejos y que comensaven
los d'istiu, clars y calurosos.

Mes no ha estat pas aixís, ja que ahir y
avuy, lo temps ha sofert un nou retrocés
y tornem en aquells dies mustichs y lle-
ganyosos, tan impropis de la present es-
tació.

Com que això no es cosa de l'Ajunta-
ment no'ns atrevim a queixarnos, però sí
que'n protestem sorollosament y voldriem
que s'acabés aviat lo mal temps y la pols
del carrer, cosa que ja hi té quelcòm que
veurer l'Ajuntament per més excelentís-
sim que sia.

Aviat comensarà l'Orfeó tarragoní l'es-
tudi de noves y notables pessas dels me-
llors mestres catalans y estrangers, algu-
nes de les quals haurán de cantarse en lo
prop-venint Concert que no's farà esperar
gaire temps.

Segons se diu, es ja un fet la constitució
en aquesta ciutat d'una Cooperativa «Cívi-
co-Militar», destinada a fer la competencia
als industrials tarragonins, pera propor-
cionar als empleats y a llurs families tota
mena d'articles de menjar y vestir y fins
l'assistència mèdic-farmacèutica.

Sembla que l'idea de fundar aquesta
Cooperativa ha sortit d'alguns elements de
la Comissió Liquidadora, d'aquella Co-
missió que tants beneficis havia de repor-
tarnos, al dir dels nostres cacichs, y per la
vinguda de la qual l'Ajuntament gastà
bona pila de mils duros.

Se tracta d'un assumpto que donarà
lloch a molta discussió y de forsa impor-
tancia pels interessos de Tarragona. Per
això no fem avuy més que registrar lo fet,
mentres recullim antecedents y datos pera
parlarne ab l'extensió y compte necessari.

—Neurasténies.—**Neurosteògeno Su-
granes.**

Lo ball del ram que tingué lloch a l'Ate-
neu de Tarragona lo passat dijous, diada
de Corpus, fou sens dupte'l més grós dels
que aquella nit se celebraren.

L'espayosa sala Teatre's vegé fins a altes
bores de la matinada omplenada de gom a
gom de jovent dansador, rendint home-
natje a Terspicore, la devesa de la dansa.

Als del Centre Catalá, Centre Federal y
Cassino Agricol, hi regnà també una ani-
mació grossa.

Convalecencies.—**Ovi Lecitina Giol.**

TIP. DE FRANCESC SUGRANES, COMTE DE RIUS, 9

Emulsió NADAL Mellor que Scott y si-
milars: Única ab 50 per
100 oli bacallà tot assimilable. Usant oli sol, se to-
lera mal y perd vies intestinals. Reconstituent
nens, adults, vells; consunció, convalecencies, clo-
rossis, embaràs, lactancia, tos, tisis, escrófuls, ra-
quitismes, anemia. Certifican eminents doctors Co-
legis Metges y Farmacèutichs.

MEDALLA DE PLATA

Xarop Hipofosfats NADAL Tònic
reconstituent. Hipofosfats cal, estricnina, ferro,
manganès, quinina, sosa, cuasina, neurostina (fósfo-
ro orgànic), format sosa.—Anemia cerebral, en-
fermetats medulars, astenia muscular, activa diges-
tia, deté caducitat orgànica.

MEDALLA DE PLATA

Glimina NADAL Antidiabètic infalible de
«Limas de mar». Dema-
neu literatura.

Major, 14.—TARRAGONA

CLÍNICA Y CONSULTORI

PERA LES ENFERMETATS DE LA DONA

Vies urinaries, Cirugía operatoria y parts

BAIX LA DIRECCIÓ DEL

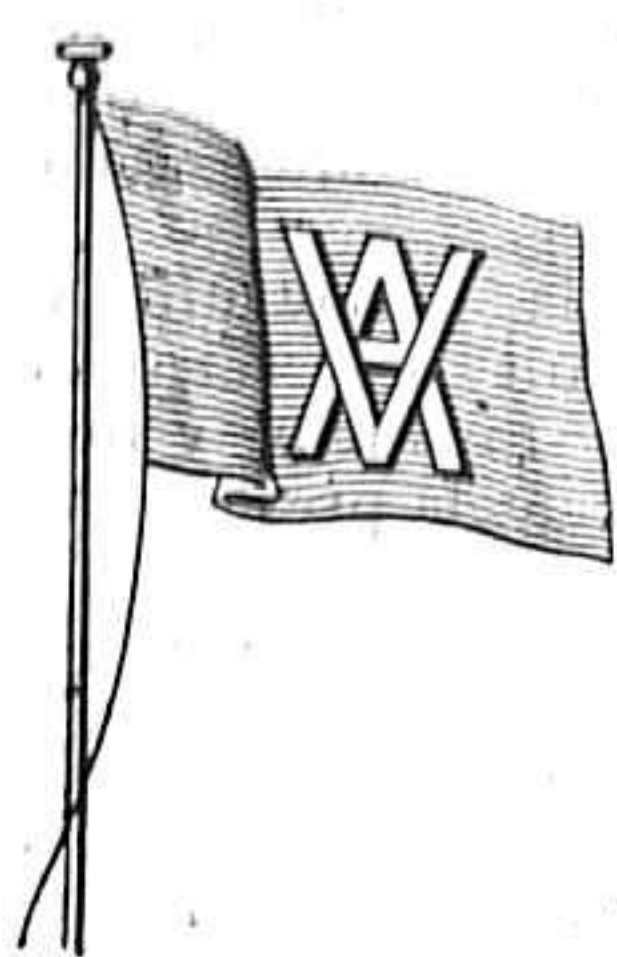
DOCTOR RABADA

Ex-intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex-ajudant
de la Policlínica del Doctor Fargas

y Metge de las Casas de Socors de Barcelona.

Consulta. De 10 a 12 y de 5 a 7.—Pera obrers,
de 7 y mitja a 8 y mitja nit.—Pera'ls
pobres, franca, los dilluns, dimecres y dissabtes de
12 y mitja a 1 y mitja.

Rambla de Castelar 31, principal

LÍNIA REGULAR DE GRANS VAPORS

IBARRA Y C.^a S. en C.

SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almería, Málaga, Cádiz, Sevilla, Huelva, Vigo, Villagarcia, Carril, Coruña, Ferrol, Gijón, Santander, Bilbao, Sant Sebastià, Pasajes, Bayonne, Burdeos y Nantes.

Servey ràpit eventual pera'l Nort d'Espanya, ab escala en los ports de Valencia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Coruña y Santander. S'expedeixen coneixements directes pera Ayamonte, ab trasbord en Huelva als vapors **La Activa**.

S'admet càrrega y passatgers a preus reduïts.

Sortirà d'aquest port lo próxim dijous lo magnífich vapor espanyol

CABO HIGUER

de 1,230 tonelades, admetent càrrega y passatgers pera'ls ports nomenats.

Son consignatari **D. MARIAN PERES.**

NEURASTENIES

clorosis,

debilitat general,

anemia

se curen radicalment ab l'ús del

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES

EN TOTES LES FARMACIES

Sucursal Lluís Trinchet

CASA FUNDADA EN 1885

Gran Premi en l'Exposició Universal de Chicago de 1893

Gran assortit en barrets y gorres.—Especialitat pera'l clero.—Birrets pera la Magistratura y Facultats.—Teressianas y rossos pera l'Eczèrcit.—Tricornis pera l'Armada.—Solideos y Bonets.

Taller: Carrer Sta Ag^a 9, Barcelo a

28, Comte de Rius 28.—Tarragona

DR. SASTRE Y MARQUÉS

HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastilles calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.

Vi d'ostres del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònicis.

Sucre vermifruich del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.

Essencia febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.

Denticina del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.

Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'eviten totes sas malalties.

Pera tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Casa especial en Axarops medicinals dosificats

AYGUA NAF SERRA

EXCELSEER

En Llanas ven uns paraigües de semi-seda y cutó, de color inalterable y teixit tantíssim hò, que resisteix tota proba al devall d'un canaló. Ademés, també té uns vanos ab pintats tan rebóns, que ni Rafel ni Murillo los podrien fer melló, a propòsit per regalós; causan gran admiració. Trobaran també sombrillas y un gran assortit de bastons, parassols de totes menas que són molt barato y bons. Mellor dit: no hi ha cap casa en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

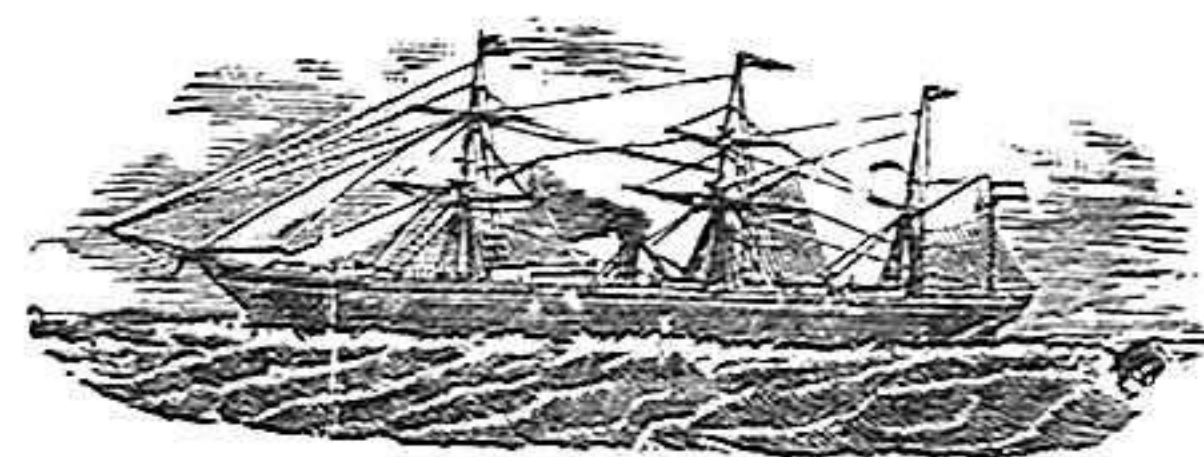
Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos.
Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibreria y Centre de subscripcions de D. Sadurni Ginesta.

Preus de subscripció

Tarragona, trimestre..... 1'50 pta.
Fora..... 1'50 »
Extranger..... 2'0 »
Número d'avuy..... 15 »

De venda en lo local de l'Associació Catalanista, carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibreria.

Anuncis a preus reduïts

Serveys de la Companyia Transatlàntica

Línia de Cuba y Méxic.—Lo dia 17 de Maig sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y'l 21 de Coruña lo vapor

REYNA M.ª CRISTINA

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafirme y Pacífich ab trasbord a Habana al vapor de la línia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Línia de Nova-York, Cuba y Méxic.—Lo dia 26 de Maig sortirà de Barcelona, lo 28 de Málaga y'l 30 de Cádiz, lo vapor

M. CALVO

directament pera Nova York, Habana y Veracruz. Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Línia de Venezuela-Colombia.—Lo dia 11 de Juny sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

MONSERRAT

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma està elaborada ab la folla tendre, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botelles de 1/4 de litre al preu d'una pesseta. A l'engros importants descomptes. Farmacia y laboratori de **A. Serra.**—Reus
A la menuda: Farmacia del Centre.—Tarragona.—Demanar **AYGUA NAF SERRA**

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahont surten lo 12 de cada mes pera Sabanilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá ab las companyias de navegació del Pacífic, pera quals ports admet passatge y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinació pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. S'admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També carrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y Camaná ab trasbord a Puerto Cabello y pera Trinitat, ab trasbord a Curaçao.

Línia de Filipinas.—Lo dia 25 de Maig sortirà de Barcelona, havent fet las escalas intermitjas, lo vapor

I. DE PANAY

directament pera Génova, Port-Said, Suez, Colombo, Singapore y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Àfrica, de l'India, Java, Sumatra, China, Japó y Australia.

Línia de Buenos Aires.—Lo dia 3 de Juny sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y'l 7 de Cádiz, lo vapor

LEON XIII

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Línia de Canarias.—Lo 17 sortirà de Barcelona, lo 18 de Valencia, lo 19 de Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVARDE

directament pera Tànger, Casablanca, Mazagán, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera empendrer lo viatge de retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz, Alacant, Valencia y Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Lo dia 25 de Maig sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Poo, ab escalas a Casablanca, Mazagán y altres ports de la costa Occidental d'Àfrica y Golf de Guinea.

Línia de Tànger.—Sortides de Cádiz: dimars, dimecres y divendres. Sortides de Tànger: dimars, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en las condicions més favorables y passatgers, a quins la Companyia dona allotjament molt còmode y tracte esmerat, com la acreditat en son dilatat servey. Rebaixas a families. Preus convencionals pera camarots de luxe. Rebaixas pera passatgers d'anada y tornada. També s'admet càrrega y s'expenen passatges pera tots los ports del món servits per líneas regulars. La empresa pot assegurar las mercaderias que s'embarquin en los seus vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los nòlits d'exportació.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los nòlits de determinats articles, ab arreglo a lo establert en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comerç y Obras Públicas de 14 Abril de 1904, publicada a la Gaceta del dia 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció de d'aquests serveys té establerta la Companyia, s'encarrega de treballar a Ultramar los Mostuaris que li siguin entregats y de la colocació dels articles, qual venda, com ensaig, desitgin fer los Exportadors.

Pera mes informes dirigirse a son agent

D. EMILI BORRÁS